

ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΑΡΩΜΗ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἑλλάδi..... Δρ. v. 3.—
Ἐν τῇ ἄλλοτεῆ „ 3.50

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΔΙΣ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

ΕΚΑΣΤΟΝ ΦΥΛΑΟΝ

TIMATAI

Δεκτῶν 20
261—Γραφείου 60. Έρμου—261

Ἡ ἀπιστία προέρχεται μᾶλλον ἐκ τῆς ἴδιας διαθέσεως, η ἔξι ἄλλης τινος ἀφοροῦσα.

Ἡ τροφὸς τῆς ἀπιστίας εἶναι ὁ αἰσθητισμός.

Οἱ ἀπιστοὶ ὑπῆρχαν πάντοτε οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν ἀνθρώπων.

Ο Δρ. Νέλσων, ἐν τῷ περὶ ἀπιστίας συγγράμματι αὐτοῦ, λέγει ὅτι ἐπὶ πολλὰ ἐγνώσθην νὰ πεισθήσω πάντα ἀπιστον νὰ ἀναγνωσθῇ βιβλίον τι περὶ τῶν ἀποδεῖξεων τοῦ χριστιανισμοῦ, δὲν ἔγνω δὲ ἢ δύο περιπτώσεις ἐλλείψεως πεπιθήσεως καὶ ἐν ταύταις δὲν ἔμαθε τὸ ἀποτέλεσμα ἔνεκεν ἐλλείψεως εὐκαιρίας.

Ἀνθρωποὶ τινὲς μεγάλως ἀνακούριζονται ὅταν καθολοκληρίκην ἀπαλλαγῶσι τῆς πίστεως ἐπὶ τινος ἀπροσδέκτου διδοκοκληρίας, ὡς ἐὰν τὰ γεγονότα ἥδυναντο νὰ καταστρφῶσι εὐκόλως δυον καὶ αἱ δοξασίαι.

Ο Θεὸς βλέπει διτὶ ἐσμὲν γυμνοὶ καὶ πέντες καὶ ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς μετὰ βασιλικῆς ἡματιοθήκης καὶ πάντων τῶν ἀναγκαίων. Ὑποθέσατε διτὶ κατορθῶμεν ν' ἀποδεῖξωμεν διτὶ δὲν δεδμεθα τροφῆς ἢ ἕνδυμασίας· ἐσόμεθα πεντες καὶ γυμνοὶ. Τι ἡδελάτε νομίσσει ἐὰν ἐγίνετο ἐπανάστασις ἐν τοιν νοσοκομείῳ, καὶ ἀσθενῆς συνώμνυμε μετ' ἀσθενοῦς, καὶ ἡμέραν τινὰ ἥγειροντα καὶ ἀπέρριπτον τοὺς λαγροὺς καὶ τὰς θεραπαινας; Τότε η ἀσθένεια καὶ η ἀνάτα θὰ διέμενον ἐντὸς, πᾶσα δὲ βοήθεια ἐκτὸς! Καὶ δύως τι εἶναι νοσοκομείον παραβαλλόμενον πρὸς τὸν πυρέσσοντα τοῦτον κόσμον, διτὶ βαίνει ἐν πόνοις καὶ ἀγωνίαις ἐπὶ ἔκποντατηρίδας, ἐνθα οἱ ἀνθρωποὶ λέγουσιν, ἀπηλλάγησην τῆς ἐξιλεωσεως καὶ τῆς Ἱερᾶς Γραφῆς; Ναὶ, ἀλλὰ συγχρόνως ἐστερήσατε ἐκυτοὺς τῆς σωτηρίας.

«Οὗτω γέρ ἡγάπησεν δ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υδν αὐτοῦ τὸν μονογενὴν ἔδωκεν, ἵνα πᾶς δ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόκηται, ἀλλ' ἔχῃ τὸν αἰώνιον.

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΟΔΟΘΕΡΑΠΩΝ

ARAMATION ΕΙΣ ΠΡΑΞΙΝ MIAN *

ΠΡΟΣΩΠΑ.

Κυρία Δεμάρ.—Κύριος Μούρι.—Κύριος Σαιγταβίρ.—Ροβέρτος, ἔγγονος τῆς Κυρίας Δεμάρ.

Η οκτὼ παρίσταται ἐν Παρισίοις ἐν δωματίῳ εἰκασίας τινὸς τοῦ πέμπτου πατώματος· τράπεζε ἐν τῷ μέσῳ, δύο έδραι, γραφεῖον καὶ κλίνη σκεπασμένη διε παραπάτασματος πεχιομένου.

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ.

ΡΟΒΕΡΤΟΣ, (ἐνδεδυμένος χιτώνιον καὶ περισκελεδω ἡμιτετριμμένων) κλείει βιβλίον, ὅπερ ἀνεγίνωσκεν).

Θὰ ἔδιδον κάτι διά νὰ ἔχω τὴν συνέχειαν αὐτῆς τῆς ἱστορίας πόσον μὲ σύχαριστελ' μοὶ εἶναι ἐνοχλητικὸν διτὶ δὲν μοὶ μένουσιν ἢ τόμοι τινὲς ἀτελεῖς· λέγει αἴρνης εἰς τὰ πλέον ἐνδιαφέροντα μέρη· γνωρίζω ἐν τοσούτῳ τὴν ἱστορίαν τῆς Ἀγγλίας μέχρι Καρόλου τοῦ Β'. Πόσον οὐτος ἡτο διστυχής! δταν σκέπτηται τις τοῦτο, λαμβάνει θάρρος· διτὶ ἀναβάς εἰς τὸν θρόνον κατέστη ἀλλοιος... Τις οἶδεν; . . . Ἐὰν δλα μου αἱ ἡμέραι ὠμοίσαζον πρὸς τὴν τῆς χθὲς, θὰ ἡμεθα εὐτυχεῖς. Δὲν βλέπω τὴν ὥραν νὰ δῶσω εἰς τὴν μάρμην μου τὰ χρήματα ταῦτα. Πόσου θὰ ἐκπλαγῇ! πόσου θὰ εὐχαριστοῦῃ! . . .

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ροβέρτος, Κυρία Δεμάρ.

Κ. ΔΕΜ. Καὶ ἡμέρα, ἀγαπητόν μοι τέκνον! Εκομήθην ὡς βλέπω σήμερον πλέον τοῦ συνήθους, διότι ήκουσα νὰ κτυπῶσιν ἔξ.

ΡΟΒ. (ἐναγκαλιζόμενος αὐτήν.) Τόσον τὸ καλλίτερον, καλή μου μάρμη· τοῦτο θὰ σοι κάμη καλν... Ιδού,

* Μεταρρεασθῆ ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ ἐπὸ Γ. Κ. Γιαρίδου,

Η Κ. ΣΧΛΗΜΑΝ.

Δημόσιες δόντες την είκονα της διακεκριμένης ταύτης κυρίας έπιτελούμενης θυνικὸν καθήκον καὶ πληρούμενης απαλτηνῆς θυνικὴν, ἀποδίδοντες δίκαιαν τιμὴν εἰς Ἑλληνίδαν οἱ Σύλλογοι καὶ διάπολος τῆς Εὐρώπης ἔξυπνες καὶ τιμῆς.

Η κυρία Σχλήμαν γεννηθεῖσα ἐν Ἀθήναις καὶ ἐκπαιδευθεῖσα ἐν τῷ Ἀρτακείῳ Παρθεναγωγείῳ ἐστίν διάγλαρὸς καὶ ἀπαλτῆς πατρίδος καὶ ἀποκεκτῆτης πατρίδος αὐτὴν ἀποδίδομεναι τιμὴν ἀντανακλᾶσι πρὸς δρέπολος καὶ δόξαν τῆς Ἑλλάδος.

Διὰ τῆς φιλοπονίας καὶ ἐπιμέλειας αὐτῆς ἡ κυρία Σχλήμαν ἔγεντο κατόχος οὐ μόνον τῆς ἀρχαίκης Ἑλληνικῆς ἀλλὰ καὶ τῆς φιλολογίας τῆς φιλοσοφίας, ιστορίας καὶ σφραγιστικῆς ἡμέραν πρὸς δὲ καὶ πολλῶν γλωσσῶν, τῆς Γερμανικῆς, τῆς Ἀγγλικῆς, τῆς Γαλλικῆς, τῆς Ἰταλικῆς κατ. ὅμως ὁντυνδιαλεγομένη καὶ συζητοῦσα μετὰ δισκικριμένων ξένων περὶ ἀρχαιολογικῶν καὶ θυνικῶν ἀντικειμένων, ἔγειρε τὸν θυμασιόν αὐτῶν καὶ κατέστη παρά τοις ξένοις ἡ παράλιστα δισκερά μένη Ἑλλήνις.

Διεκρίθη δὲ ἡ κυρία αὐτὴ ἴδιας ὡς μετὰ τοῦ συζητοῦ της μετασχοδῶν τῶν κεπῶν καὶ κακουγιῶν ἐν ταῖς ἀνασκαφήσις, ἐν τῇ Τροίᾳ καὶ ταῖς Μυκῆναις. Τοσαῦτη δὲ ἐστὶν ἡ διατῆμισις αὐτῆς ὥστε ἔτυχε τῇ σπανίᾳς τιμῆς τοῦ διπλώματος τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἐταιρίας τῆς Μεγάλης Βρεττανίας καὶ Ἰρλανδίας, περὶ οὐ ἀνταποκρίτης ἐκ Διονύσου γράφει ὡς ἔξης: «Γο-

ΕΞ ΕΒΔΟΜΑΔΕΣ ΕΝ ΙΑΡΩΝΙΑΙ

(Συνέχεια, ίδιο άρθρο, 9).

Οἱ βουδισταὶ λερεῖς, εἰκονογράφοι τῶν διόσιν ἐδώκαμεν ἐν προηγουμένῳ φύλλῳ, εἶναι ἐν γένει ἀναψυκτικοὶ διὰ τὴν ὑπεροντήν, τὴν στάθερότητον, τὴν ἀφροσίων καὶ τὴν ἀθηκήν των. Η θρησκεία των εἶναι

ναῖκες δὲν ἔγενοντο ἔτι δεκταὶ ἐν τῇ ἑταίρᾳ τῶν ἀρχαιολόγων (τοῦ Λονδίνου) ὡς μέλη, πρωτορανές δὲστὶν ὑποδοχῆς τις αὐτῶν μηνημονευομένων ἔχει μετ' ἐνδιαφέροντος, ἐκτὸς ἀνταῦτοις ὡς προστορικαὶ ἡ τούλαχιστον κατὰ πολὺ προγενέστεραι. Μόνον δὲ μετά τὴν εὑγλωττον τοῦ κ. Γλάδστωνος πρὸς τὴν κυρίαν Σχλήμαν προσφάντοιν ἐπεφάνη ὁ θρίαμβος τῆς κυρίας ταύτης. Ο κύριος προώρισται νὰ ἀκούσῃ πολ-

λὰ ἔτι περὶ τῆς κυρίας Σχλήμαν, την γυναικίδα οὐ μόνον ὠφραῖς καὶ ἀνεπτυγμένης, ἀλλ' ἵκανης ἐπίσης νὰ ἀνασκάπτῃ ἴδιαις χερσίν, καὶ ἀνευρίσκῃ τοιοῦτο περιδέρχιον, οἷον φέρει ἐν τῇ φωτογραφίᾳ—περιοδέρχιον, διπέρ οἵτις ἔρερεν ἡ σύζυγος τοῦ Πριάμου πρὸτριῶν ἡ τατσάρων χιλιάδων ἐτῶν.

Η ὑπὸ τοῦ ἀνεπτυγμένου κόσμου ἀναγνώρισι τὴς ἵκανότητος τῶν παρ' ἡμῖν λογίων κυριῶν ὡς τῆς κυρίας Σχλήμαν, Κεχρηγιά, Παπτεδοπόλεων καὶ λειπόν πονηροκοκεῖα. Ζει εὐρύτατον τὸ διὰ τῶν γραμμάτων στάδιον τῷ περὶ ἡμῖν ὠρχίῳ φύλῳ.

Λαν ἐλαστικὴ καὶ διάλος οὐδὲτοπονίας ὀφελεῖται τῇς ἐλαστικότητος ταύτης διὰ τὰς ἡδονάς του.

Ο ακοπὸς τῶν λερέων τούτων εἶναι ἐν γένει οὗτος ὁ τῶν Ἰνδουστάνι. διλαδὴ γάρ κρτῶσι, τὰ πλήθη ἐν ἀγνοίᾳ διδάσκοντες αὐτοῖς ὅτι ἀπλῆ πλατιές εἰς τὸν Βούδαν ἄρκεται νὰ τοὺς ἐξεσφαλίσῃ τὴν τελειότητα.

Οἱ λερεῖς ξυρίζουσι συνάθως τὴν κόμην καὶ τὴν γενείαν· διὸ ἐνδυμασία των ἐν καιρῷ λειτουργίας ὅμοιαί τοις πρὸς τὴν δυτικῶν λερέων. Άλλοτε εἴχον τὸ δικτίωμα τοῦ ἀμπορεύεσθαι καὶ τοὺς γεωργεῖν πλὴν ἔνεκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῆς ἀντιζηλίας συνεκρύσοντο καὶ ὡς ἐκ τούτου περὶ τὸν ΙΖ' αἰώνα τοὺς ἀφρέθουσαν τὰ δικτίωμα τῶν.

Όταν πράττωσι λάθος τι, πιμαρούνται ὡς ξένοι· προσδέοντες εἰδος τῆς στόλου (pilori) καὶ οὗτοι δὲ κεκληρένοι ἐπὶ τῶν γονάτων ἐκτίθενται ἐν δημοσίᾳ πλατείᾳ μετ' ἐπιγραφῆς ἐπὶ τῆς βραχεῶς διλούσσης τὴν κίτρινην τῆς ποτνῆς. Όρισεν να τῶν λερέων τούτων τάγματα ἀπολαύσουσι τοῦ δικαιώματος τοῦ γάμου.

Ἄπο τῆς Ὁζάκης καὶ Ναγκασάκης πρὸς την Υεδούν φέρει λαμπροτάτη δόδος καλούμενην Τοκάϊδο ήτοι στρατιωτικὴ δόδος· εἶναι ίσως ἡ δωριστέρα δόδος τοῦ κόσμου· λίαν πλατεῖα καὶ ἀριστα κατεσκευασμένη διερχομένη δὲ διὰ πόλεων καὶ χωρίων εὐφόρων, ὑπερβρίνουσα λίμνας καὶ ποταμούς, ἔνεκ τῆς χάριτός της καθηδύνει τὰ βλέμματα καὶ τοῦ μέλλον ἰδιοτρόπου περιηγητοῦ. Ήπειρα τὴν δόδον διάρχουσι δενδροτοιχίαι ἀπέραντοι αἴτινες δὲν διακόπτονται, ἢ ὑπό τινων νχῶν καὶ τειτηλείων, εὐρισκομένων πρὸς περίκλιψιν καὶ ἀναψυχὴν τοῦ δόδοι πόρου.

Τὸ ταχυδρομικὸν σύστημα εἶναι πολὺ ἐλλειπές,

μόνον οἱ μεγάλαι πόλεις ἀπολαύσουσι τοῦ προνομίου τῆς ταχικῆς ὑπηρεσίας.

Η εἰκὼν ὑμῶν παριστά αὐτοκρατορικὸν γραμματοκομιστήν. Οἱ ἀνδρες οὗτοι τρέχουσι πάτη μυνάρει ἐπὶ εἴκοσι λεπτά, της ὥρας μετ' ἀντικαθίστανται ὑπὸ ἄλλου. Λί έπιστολαὶ ἐν μικρῷ δέματι ἐκπρωτωνται ἐκ τῆς ἑτέρης χώρας ράβδου, ἢν διγραμματοκομιστής φέρει ἐπ' ὄμου. Έκλεκτοι ἀνδρες καὶ μὴ φέροντες ἐνδύματα δύνανται νὰ διατρέψων, οἱ γραμματοκομισταὶ οὗτοι πλέον τὰς ἀντικαθίστανται λεπτοῖς τῆς ὥρας. Οἱ σταθμοὶ των χρησιμεύουσιν ἐπίσης ὡς σταθμοὶ τῶν ἀνωτέρων ὑπαλλήλων τῆς διστονιμίας καὶ τῶν περιπολιῶν. Ἐνταῦθι ἐπίσης εὑρίσκουσιν οἱ δόδοι πόροι καὶ ἵππους ὑπένοικοι.

Τὸ ἀπὸ Ναγκασάκης μέχρι Υεδούν ταξίδιον εἶται ἐφ' ἡμέρης εἴτε ἐπὶ φορεου ἀπαιτεῖ εἰκοσιν ἔως τριάκοντα ἡμέρας. Καὶ τοὺς ἀκτελεῖται καὶ δι' ἀτμοπλοίων διατηρούντων ταχικὴν διπρεσίαν μεταξὺ Οζάκης καὶ Υεδούν. Τὸ ταξίδιον τοῦτο, διπέρ οὐδὲτοπονίας τοῦ διάτην διάτην διατηρεῖται λίαν κανδυνῶδες· διὰ τοὺς ἀπέσιους πολέους. Ήδη ἡρχίσαν νὰ κτίσωσι φάρους.

ΦΡΙΤΙΟΦ

ΣΚΑΝΔΙΝΑΪΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΙΣ.

(Συνέχεια, ίδιο άρθρο, 6).

Καὶ μετά τινας ἡμέρας ἐν ὦ δυνατερίνος ἡλιος κατηρήσει καὶ ὡς καθηματιμένος ἀνεπαύστοτε ἐπὶ τῶν δρέων, ἐπὶ ταῖς λερεῖς καὶ διάπολεσσι φέρων τὸ σέμα τοῦ περιθάλψιν καὶ ἀναψυχὴν τοῦ δόδοι πόρου.

ἐν τῷ αὐτῷ τοῦ Βαλδωνέρι πλησίον· Εἰ γάρ οὐ μόνον ἡ κοινωνία
κράτους ὅπλων καὶ διέκρινε· φανῆναι ἀποτερώτανον· Ὁ
Φραγκῶν εἰρίσκεται πρὸ τούτου· παῖδες λαβεῖτον
χρυσάνθετον κέρας· ἐπορεύθηντο δὲ πλακάνδικοι μέ-
τοι· τῶν λυμάτων, ὅπου τὸν λαβὼν λέβε τὸν κακιστό-
τον· ἐτομάσθητο, δέκας πολεμήσοντο μετ' ἑρός μέρος
θεατῶν· σκεψιες κραυγῶν ψάζοντες· Θέλεις· ἀποκτησεῖ
τοῦτο τούτο τοι· βατελεῖς, ἀλλασσόμενοι τὸ θεότερον κατό-
πικρα πλάγια; εἰς ἔρησιν προσεύχοντες· πρὸς τὴν θύραν·
Κακοὺς ἄλιστος, συνελέκθησεν τὸν παγίδα· Αναπόλισον
τὴν πυρπολήσασαν φραιμούτη κατέπλευσεν τὰ φρ-
δόχροεν τὰς ἀδελφής τοι πρέσσαπον, ἀλαρικτέσπασ
μέρδην διὰ τῶν θύλισεν·»

Δέγων τεῦτα δὲ Φριτίδης ἔρπάται τὸ βαλάντιον τοῦ
Αχαύθηρος καὶ τὸ διευθύνει κατ' εὐθεῖαν κατὰ τὴν

κερκάνης του βραχιόνως, οπτική κλονεύεται· καὶ πιπτεῖ
τόξες· καὶ δὲ ἀντίταλός του διὰ τόνου ἀπειλητικοῦ
εἰτέν· εἰ τοιούτην τοιούτην εἰσαγάγεις, νὰ φέρῃς· τὸ βραχός
του χαυστοῖς σου, δὲν μολύνω τὸ ξίφος μου μαχόμενος
πρός σέν.

— Εκτότιν στραφόμενος πρὸς τὸ ἄγνωτα τοῦ Θεοῦ :
— Θεῖς Βελδούρ τῷ λεγεῖ μη με φέλεσσιπτοσι δρ-
γίλας ἀπόδος μοι τὸν χρυσόν μου χειρος τὸν πεπ-
βάλλοντα τὸν βραχιόνα σου διατελεῖ μεταν?

Ταῦτα λέγων ἐσαυρεῖ αὐτὸν τὴν ψυχὴν; ἀλλα δὲν
ἡδυνήθη νὰ ἀποσπάσῃ ἀπὸ τοῦ φρεγίους του ἄγαλ-
ματος; τὸν πρασκενολόγημα τοῦ θεοῦ μόνον κρισοῦν
κρίσου. Τέλος παρατελεῖ τὴν λείψαν του, καὶ ἐν ταύτῳ
ὅ θεὸς ὡργισμένος πίπτει ἐπὶ τῶν τοῦ φρεγοῦ
φλογῶν.

Ο ἐμπρησθὲς διχοθεταὶ εἴναι τοιούτοις μοτὰ κατα-
πληγτικῆς ταχύτητος. Ο Βιδωλιός, τοῦ δὲ Φριτιφ
τρέμει, «—Ανοίξαι ταῦτα πορταὶ, τοιοῖς εἰσέλθετε
ἔλοι· θάμωρ, θάμωρ; Στρέψατε πορταὶ τονιτρὸν ἀπαντε
τὰ κύματα τῆς θαλάσσης». Εἰς δοθεῖσα πρὸ τῶν
ἐμπεπραγμένων δοκεῖ πολλοὺς να γίνονται τοιούτοις

πυρκαϊάν. Άλλα μέτρη διεθνώνει χαλκίνων προγύμνασ
οίτινες: ἄλθον φέρων γόνη, ή πρωτόπαντεις καὶ η τήν
φλογύδες λάρνακές επιστοτίζειν τὸν τοῦ ἥλιου. Οὐ καθός
κατεστράφη ἐντελος, τὸ πανθαλλὸν αὐτὸν δάσος;
μετεβλήθη αἰς σκόδαι καὶ δ. Φρειτοφλαμακρύνεται
δικρέων. Μετά τινα διαμέρισμαρχας, ἐπειδὴ κα-
τηγοροῦθν ὡς ἐκ προμελέτης εισπορτῆς τοῦ νοοῦ, ἐκ-
πισσεύεται ἐκπαθῶν· νέου εἰς τὸ ἐφράκιον του. «Σπεῦ-
σον ψύλλει, ἀνταλλούσῃ φωνῇ, σπεῦσον *Ellida* μου
ἄς διαπλεύσωμεν τοὺς ὁλεκούνος μέχρι τῶν περάτων
τοῦ κόσμου» διάσχισον γόνη πειρόν ἀφρόν πτερωτέ μου
δράκων. Απὸ τοῦδε δρίζεσκε εἰς κατοικίαν μου, διότι
διύδε του *Odin* κατέκαισε τὴν ἐρήνην. Σὺ θέλεις εί-
σαι ἐν τῇ ἔξορίᾳ πτερίς μου, πτερή λέμβος μου
διότι η ὥχρα πτερόν μην ἡγαπῶν μὲν ἐγκατέλειτε.
Ἐπειδύθα εἴτι τῶν κύματων οὐδέποτε οὐ πότερικαί σε
τίχρος μου ὠρίσθη ἐπι· τῶν κυράτων σου, κακοῦ μου

Εύκοσι, την οποίαν κατέστη Κώνος ο θυγάτερος·
Ἐν τούτοις δὲ Ἐλύς διέστειλε πλοιάκατα ποτῶν.

Ἐλγούσις δὲ πάθεια τῆς αὐτῶν θεοφύσεως συγχρήνει; αὐτὸς ὁ θεοίλας δὲ κολυμβῶν πρός τὴν περιλίαν ἀποφεύγει τὸν θάνατον. Οὐ δέ Βιόρη γελᾷ, διότι εὐτός τὴν παρελθοῦσαν νύκτα διετρέψεις. Εἴτα ταῦτα τὰ πλούτια. Μηδαμῆς δέ Ιερούρατται εἰδοῖς κατὰ ποσού. Φοιτεῖρη δέ τοι τοῦ μάτια ποιεῖται πάλιον τὴν λόγγην τοῦ — « Ήδουνάρην ταῦτα εἰδοῦσσις λειπεῖσθαι τὸν πολέμον τοῦ Λέγοντος τοῦ θελόν πάτη, μὴ φοβοῦ: εἶναι τιμητός θάλασσέ το πινειν τὸ σαματῶν! » Μετὰ τοῦτο δρυγεστὸς κατεπιλατῶν μὲν θύμα μετεγγίνοντες καὶ λογονθέντες τὸν αἰτιατικόν τους ἀπειθεύνεις ὅρμονικώτατον ἀποχαιρετισμὸν τέλος τὸν θηλίον τους θεάσαι, τοις ταῖς λύμασι τῆς πατρίδος του

καὶ εἰς τὴν ὑπὸ γερουσίαν οὐτορπωληθετεῖν. ἀλλούτε εὑ-
τυχίαν.

Ιστος πρεστος οι αυτον ωηη περιπτειων και διδης απο νικης εις νικην επερχωμει παντοτε. Η φριμη του επεξετελεστο μεχρι των απωτατων νικων οι δωδεκα και συνοδοπροσι του των ηγοολογθουν εις δλας τας επεχειρησεις του. Αι αυτους και μόνους συνεταξεν το-

φωτερού χαλκού, δι' οὗ ἐδίδασκοντο τὴν γενναιότητα ἐν τοῖς χινδύοις καὶ τὴν πρὸς τοὺς δυατυχεῖς εὐσπλαγχνιαν οὐδεμίαν ἀνείχετο παράδοσιν τῶν θεόντων νύμων. Πολλάκις ἐλέγεται ἀνὰ γειράς τοῦ

πηδάλιον καὶ τότε βούλευτον τὸ βλέμμα του εἰς τὸ μέλαν κύμα, ἔλεγε: «— Ο Βαθός οὐδέτων μὴ ἐν αρι κατοικεῖ ἡ εἰσῆνη, διότι οὐδεκανού τῆς γῆς εὔρον αὐτήν». Πλὴν οὐταν σπείρηντα αγώνα, τὸ μέτωπόν του ἀπήστρεψε ορθίος· εἴν τῇ πρώρᾳ διέταττε τὸ πλήρωμα.

Οὐτω, ἐπὶ μακρὸν θαλασσοπορήσεις καὶ θαλασσο-
μηχνίας ἔχει πρέπει τὴν ημέραν τινα τὰ χλωανθῆ τῆς
ωραίας Ἑλλάδος παραλία. Καὶ διατί εἰδε ἐν ταῖς χα-
ριστοστιξισ αὐτῆς νήσοις τούς ἐγκατατελειμμένους αὐ-
τῆς ναούς, τίνα τοκεφόθι; Οὐ τοις, εἴ μακρόσαντες,
εἰπέται μοι τίνα τοκεφόθι!

· οἼοδ, ἔλεγεν οἱ χώρας ή η πατήρ μου μοι περί-
γράψει καὶ διου ήθελον να σφρω ἐκείνην, ἀλλ' η σχήμα-
ρα ὑπῆρθι γὰ μὲ ἀκολουθόη. Ήττα δρα γε εὑρίσκεται
νῦν; · Μη, ἐλπιζόμενος τὴν τῶν παιδικῶν τῆς χρονῶν
φίλην περὰ τῷ γέροντι βασιλεὺσυζύγῳ της, Ηλίῃ
ἔγιο δὲν θὰ δυνηθῶ νυ πτὴν λητμονῆσω καὶ ζηθελον
δώσει καὶ αὐτὴν τὴν ξανθή μου διὰ νο ἐπανιδιω ἀπα-
έτι, Πρὸ τριῶν ηδη ἐτῶν κατέλειπον τὴν πατρίδη
μου. Θέλω οὐδεὶς να τῶδει / η φίληρα θν ἐφτευσάσει
τῷ ταρῷ του πατρός μου ποτέντος. Τι να κάνω έδω,
ἔστω καὶ παιζών τὸ μέρος του νικητῶς; Μη δεν απῆ-
λινος καὶ δοξαν καὶ χρυσόν, ὅπτε εἴτε τέλους νοο-
τὰ απόστρεψωρα, Υψηλας επὶ τῆς κορύφης τοῦ δε τοῦ
η σημεῖα γου στρέβεται πρός. Βορρᾶν νομίζεις στε-

— «Βίσρων, Θελώ όποιος δύναται να μάθει την παραγγελία μου, να την παραδώσει στην Αγία Εκκλησία της Καρδίτσας. Η παραγγελία αυτή είναι για την απομάκρυνση της θεραπείας της ουρανού στην Αγία Εκκλησία της Καρδίτσας.

σκέπτεσαι αἰωνίας, τὴν ἀπετον ἐκείνην; Ἰδού δὲ
‘Ἐλλὰς κέρτηται πολλὰς μελανοφάλμους νέας’ ἔκα-
στος ὑμῶν δύναται γὰρ εὐέξει, μίαν δὲ πόντοροφον
τοῦ βίου του.»

«— Βιόρν, ἀποκρίνεται τῷ ποτὸς ἔρωτής, εἰσαὶ ἀνδρεῖος ἐν τῇ μάχῃ καὶ σύφρος ἐν τῇ συμβουλῇ γυνώσκεις τὸν *Odin* καὶ τὸ Θέρον ἀλλὰ τὴν οὐρανίαν *Freyja* τὴν θεάν του ἀθανάτου ἔρωτος; δὲν γυνώσκεις.» Καὶ ἀναχωρεῖ μόνος ἀφ' οὐκ ἔκλεισε τὸ οὖς του εἰς τὰς σκαλαζόμενας προφοράς του φίλου του.

*O r̄gwr baouledc Pizn.

Ἐν τοῖς ἀνακτόροις του δέ γέρων βασιλεὺς Ῥίγκ
Ἐπινε τὸ ὑδρόμελι μετὰ τῶν ἔκυτον· ἡ βασιλίσσα
ἥτο παρ' αὐτῷ· ἐνόμιζε τὶς δὲ τὸ βέλεπε τὸ ἔχρ παρὰ
το φθινόπωρον. Αἴφνης βλέπουσι παρεισόδοντα ἐν τῷ
μέσῳ ἄγνωστον γέροντα. Ήτο κατάκεκαλυμμένος
ὑπὸ δέρματος ἥρκτου καὶ ἐστηρίζετο ἐπὶ ράβδου·
ἄλλα καὶ τοι κυρτωμένος, ως ὑπὸ τὸ βάρος τῶν
ἔτων, ἐφρίνετο τῷ ἀναστηματι ὑψηλότερος ὅλων τῶν
παρόντων.

Καθηται ἐν τῇ θέσει τῶν πτωχῶν ἐπὶ μικροῦ θρα-
νου πάρα τὴν εἰσόδου, οἱ δὲ ὑπερήρχοντος αὐλικοῦ θε-
κνύουσοι τῷ δακτύλῳ τὸν ἄγριον ἔκεινον. Αἴροντες δ
δοφῆλας; του ἀπαρτάπτει· δοργίζεται, ἀρπάζει. Ἐνα-
τῶν χλευστῶν ἔκεινων καὶ τῶν τινάσσοντος τόσον ἀπο-
τόμως, ὥστε οἱ λοιποὶ παρεμβίζοντες οἰκείωπτον.

« — Τι κάπεντας ἔκει αὐθικός γερόντιον ; ἀνακρά-
ζει δὲ Εαυτόν τι εἰ, τί ζειτε, πόθεν ἔρχεσαι ; »

ΙΨΟΣ, ΜΗΚΟΣ ΚΑΙ ΤΑΧΥΤΗΣ ΤΟΝ ΚΙΜΑΤΩΝ
ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

Τὰ ὑψηλότερα λίμνατα τῆς Θελάσσης κατὰ τὰς σφροδοτέρας τρικυμίας δεν ὑπερβαίνουσι ποτὲ τὰ 8 μέτρα. Ὁ παρατηρηθεῖσας θελες δυνηθῇ νὰ ἀντιστήῃ εἰς τινα τρικυμίαν φύναται νὰ πεισθῇ περὶ τοῦ του. Ὁταν τὸ πλοϊον φύρασκεται εἰς τὸ καλλον καματός τινος, ἀρκετὸν νὰ θύωσῃ τὸ μῆκος τοῦ ἴστοῦ μέγχεισθεν· ἡ διπλικὴ ἀκτὶς ἡτοις ἐπιψήν τὴν κορυφὴν τοῦ μᾶλλον γειτνιάζοντος κύματος είναι συγχρόνως ἔφαπτομένη καὶ τοῦ ὅριοντος. Ὁ παρατηρητής θέλει τοιουτοτρόπως πεισθῇ διε τὰ ὑψηλότερα κύματα δεν υπερβαίνουσι τοῦ μῆκος δεσμεύερον πατώματος στάλαξη.

Ορίσουσεν ως έγγιστα το μέκος του κύματος συγχρονούντες τὸ μέκος πλοίου πρὸς τὴν απόστασιν τὴν χωρίουσσαν δύο αλλεπάλλια μέτρα. Η δὲ απόστασις εἰσὶν ποιῶντες προληπτός· Εν τῇ Μέγχῃ τὰ κύματα εἴναι βραχέα, εὖν τοι, οὐτενών φθάνουσι ἀπὸ 150 πρὸς 300 μέτρων. Εν κακούσιοις ἐν τῷ κόλπῳ Σαργασσοῦ εἰστοῦσι τὰ λόγια πάντα 400 μέτρων μήδουσι. Τα κύματα εκεκτυπτό ταχυτάτα 20 μέτρου κατὰ δεσμούνται πάντα, οὐδεινόντος θέραπτος.

διέτρεχον δέκα θεών λαύγχας καθ' ὅρην. Ἐντῇ Με-
τογείῳ γενικῶς ἡ ταχύτης εἶναι μικρότερα. Τὸν κόρεα
διατρέχει οὐράτρος κατὰ θεῖτερον λεπτὸν εὐτῷ οὐ-
λίγος εἰσιστερεῖ λαύγχας χρειεῖσθαι διπλῶς φθάσῃ ἀπό
τῶν ἀκτῶν τῆς Γαλλίας εἰς Αλγερίαν.

Παταχύτρος τοῦ κύματος ἔχεται ἐκ τοῦ βάθους
τοῦ ὄδατος ἔχει δηλ. τέσσαρα μεγαλυπτέρων ταχύτητας
διφ. τὸ βάθος τῆς θαλάσσης εἶναι μεγαλύτερον. Δεν
πρέπει θειν νὰ ἐκπληγτόμεθα βλέποντες τὰ κύματα
βιπτόμενα ἐπὶ τῆς περιθλαῖς μετά μικρᾶς σχετικῶς
ταχύτητος ἢ βραδύτης των δημιών αὔτη εἶναι ἔτι
μᾶλλον ἐπαισθίτη εἰς τοὺς ἀπομεμαρτυρούμενους κόλ-
πους, δρυμούς κατὰ ἀρχὴν πελάγην.

Ο *Lagrange* ἐπράγματεύθη περὶ τοῦ φινομένου τούτου· ἐν τῇ τερπνῇ καὶ λαμπρῷ μαθηματικῇ του ἀναλύσει περὶ τῆς κινήσεως τῶν κυράτων. Βάθη 50 έως 60 μέτρων ἀρκούσι πρὸς τροχοπόίησιν τῆς πορείας τοῦ κύματος.

ΟΙ ΔΥΟ ΦΙΛΑΡΓΥΡΟΙ

Φιλάργυρος τις ζῶν ἐν Κοῦφῃ ἡκουσε δὲ τὸν Βασιλέα
ἀρτὶ ἔχει ἐπίστης φιλάργυρος ἑτερος, γλισχρότερος ἢ
αὐτὸς, περὶ οὐδὲν κατέχει λαβῆν μαθήκατα. Οὐεν
ἐπορεύθη ἐκεῖσε, καὶ ἐπαρουσιάσθη εἰς τὸν μέγαν δι-
δασκαλὸν ὃς ταπεινὸς ἀρχάριος ἐν τῇ τέχνῃ τῆς φι-
λαργυρίας ἐπίθυμον παρέστη νὰ μαθητεύσῃ. «Κα-
λῶς σὺντοτέ!» εἶπεν ὁ φιλάργυρος, τὴς Βισσόρας· «Ἄ-
μεταβολεν εἰς τὴν σχολὴν μαρτυράσωμεν τίνα ἐπι-
τῆσεις.» Ἐπορεύθησαν εἰς τὸν ὄρτοποιον. «Ἐχεις
καλή ψυχή;» «Πολλὰ καλά, μὰ τὸν ἀληθεαν, κύριο, καὶ
καλεκόν μη τὸ βούτυρον.» «Σημείωσε τοῦτο φίλε,»
εἶπεν ὁ τῆς Βισσόρας φιλάργυρος εἰς τὸν τῆς Κού-
φας, «τὸ βούτυρον παραβάλλεται πρὸς τὸν ὄρτον
καὶ θερετεῖται καλλιτέρον ἢ τὸν δύο, ἐπειδὴ δὲ δυ-
νάμεθα μικρὸν μόνον πεσόντα νὰ καταναλώσωμεν
ἔξι κύνος, θὰ ἥκει καὶ αὐθινάτορον» ὥστε θὰ πράτ-
τωμεν φρονιμώτερον καὶ στονοβρίκωτερον, ἀφεομε-
νοι εἰς τὸ βούτυρον. Οὐτοὶ δοιποὺς ἐπορεύθησαν εἰς
τὸν ἔμπορρυ τοῦ βούτυρου, καὶ ηρώτησαν ἐάν ἔχῃ
καλὸν βούτυρον. «Καλόν, τῇ ἀληθείᾳ, καὶ εὐώδεις καὶ
υπὸν ὃς τὸ καλλιτέρον ἐλάχιστον.» Ήτον ἡ ἀπάν-
τησις. «Σημείωσε καὶ τούτο,» εἶπεν ὁ ξενίζων πρὸς
τὸν ξενιζόρενον «τὸ ἐλαϊόλαδον παραβάλλεται πρὸς
τὸ πρώτοτον βούτυρο, καὶ ἐπομένως πρέπει νὰ προ-
τιμᾶται καταπιεῖται τοῦ τείνευτκιου τούτου.» Εἰτα
δε ἐπορεύθησαν τοῖς εὐκ ποιητικῷ τοῦ ἐλαιολάδου.
«Ἐχετε καλὸν ἐλαιολάδον;» «Τὸς ὄρτοτος ποιότη-
τος, λευκὸν καὶ διαφένεις, ὡς μέρος.» ἦν ἡ ἀπάντησις.
«Σημείωσε, καὶ τούτο,» εἶπεν ὁ φιλάργυρος τῆς Βισ-
σόρας εἰς τὸν τῆς Κούφας· «κατὰ τὸν κανόνα τούτου
τὸ ὅδωρεῖναι τὸ καλλιτέρον εἰς τὴν οἰκίαν μου ἔχω
ἔνα κάδον πλήρη καὶ μὲ τούτου θὰ σὺ παράσθω
τὴν καλλιτέρην φιλοξενίαν.» Ἐπιστρέψαντες τούτον,
οὐδὲν ἔτερον οὐδὲν ἔθηκεν ἐνώπιον τοῦ ζένου του.

διότι ἔμαθον δτι τὸ ὄδωρ ἡτο καλλίτερον τοῦ ἐλασ-
λάδου, τὸ ἐλαιόλαδον καλλίτερον τοῦ βουτύρου, τὸ
βούτυρον καλλίτερον τοῦ δρέπου. «Εὐχαριτηνός εἴη δ
Θεός» είτεν ὁ φιλάργυρος τῆς Κούρχας, «εἰδὲν διετρέψα-
την μακράν ταῦτην ἀπόστασιν ἐπὶ ματαιώ.»

«Οστις ἀλπίζει ἐπὶ τὸν πλούτον αὐτοῦ οὗτος θέ-
λει πέτει.»

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ο Τσάρος ἀπένειμε θερμάς εὐχαριστίας τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ, τῆς Ρωσ-
σίας ήτις εἶκοσιν διὰ ἑτανάκης ἐργασίασι μετέφεραν εἰς
ἀπλῆν ρωσικὴν τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Αὕτη εἶναι ἡ πρώτη με-
τάφερσις ἡνὶ ἀποκτᾶ ἡ Ρωσία. Τὴν ἀγαθὴν ταῦτην πρέπει τῆς
Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ρωσίας ητοῖς ἔτοις δικαιῶν ἀπαίνωνύπο τε τοῦ
αὐτοχρότορος πιστῶν τῶν Ρωσῶν καὶ τοῦ λοιποῦ Χριστιανικοῦ
κόσμου, συνιστῶν τοῖς πατέρ̄ ἡμῖν καὶ εὐχαριστεῖν ὅπως τῇ πρω-
τοῦλῃ τῆς ἐν Ἑλλάδι Ἱερᾶς Συνόδου ἀποκτήσῃ καὶ τὸ διάτερον
Κράτος ἀνικῆς ἀκόδεσις τῶν ἀγίων Γραφῶν καὶ εὐτῷ πάνοις ἡ
καθ' ἡμῶν μομφή, ὅτι ἔτι στερούμενε διετέλεσεν καὶ
κατοῖς οἱ Ἰάπωνες ητοὶ ἀνικῆς ἀκόδεσις τῶν ἀγίων Γραφῶν.

— Δραστήριό της τοῦ Μαρτίου Λαούθ ήρου.
Ἀπὸ τοῦ 1517 μέχρι τοῦ 1526, τὰ πρῶτα δίκαια ἐτη τῆς Μετερρύθ-
μισσως, ὁ ἀριθμός τῶν συγγραμμάτων του ἀνήχετο εἰς τριακόσια.
Απὸ τοῦ 1527 μέχρι τοῦ 1536, τὴν δευτέρην δικαιογρίδα, ὁ ἀ-
ριθμὸς ἡνὶ διακόσια τριάκοντα δύο· ἀπὸ δὲ τοῦ 1537 μέχρι τοῦ
1546, τὸ ἔτος τοῦ θενάτου του, ὁ ἀριθμὸς ἡνὶ διετῶν ὑγιῶντος τρία.
Τὰ πρῶτα τῶν βιβλίων ἀδημοσιεύθη τὸν Νοέμβριον 1517,
ἀπειθώσεις δὲ τὸν Φεβρουάριον 1518—διάστημα 29 ἡπάντων καὶ τεσ-
σάρια μηνῶν. Κατὰ τὸν χρόνον τοῦτον ἀδημοσίευσε ἀπεκτονούσις
καπέντε τόμους, 23 κατά μέσον δραμαν κατ' ἓτος, ἡ ἓνα κατὰ δικαιο-
πενθήμερον κατὰ τὸ διάστημα τοῦ δημοσίου εὐτοῦ βίου. Άπον ἔργο-
ψιν, εἶναι ἀληθές, οὗτος τὰ συγγράμματα ἴδια ἐπιμελεῖς, διοι-
τολλὰ ἀληθηγοῦν εἰς τοῦ στόματος αὐτοῦ παρὰ τῶν φίλων του.
Είναι δὲ ἐπίσης ἀληθές, διὰ τινὲς τῶν τόμων ἡσαν ἵκανος μικροὶ
ῶστε καὶ φυλλάδια νὰ κλινθῶσιν ἀλλὰ πολλὰ τούτων, εἰσὶ με-
γάλαι καὶ καλῶς συντεταγμέναι πραγματεῖαι. Ἐν αἷς περιπτώ-
σεσιν ἔγραψε, ἡ μετάφρασις αὐτῆς τῆς Γραφῆς μόνον θὰ ἡτο γε-
γάντιον ἔργον, ἡνὶ καὶ ἀνὸν τοῦ τόνον διφέρου εἰς αὐτήν.

— Ο πόλεμος εἶναι δράκων δοτις ἀπαιτεῖ διὰ τὴν χάνεσιν
δον καὶ διὰ τὴν τροφὴν του.

ΠΑΙΔΙ ΚΑΙ ΜΑΝΑ ΤΟΥ

Παιδί.—Ἐχω μάνα, τόσαις ἔγνοιας!
Τῇ σκυλούδια μου, τό γάτο,
τὴν τετράγρωνη ταυλούδια
καὶν ἡτοί ὠμορρα κοινένη
τὸ κλουστὶ μὲ τὸ γαρδέλι...

Μάνα.—Ἐχεις καὶ τὸ μάθημά σου.

Παιδί.—Α, γιὰ κατένο, δὲν μὲ μέλλει
εἶδες τὶ ὠμορρφο σπητάκι
πεύριασσε σιδὺν κηπο τώρα;
θάν τοῦ βίκων ἀπάνουθε του
τὸ ρύμπατε μὲ τὰ τρόφα.

Μάνα.—Ἐλ-αι κ' η γραμματική σου.

Παιδί.—Μάνα, σώσασι στὴν φυχή σου
ἔτοι πάντα μοι τὴν φτιανείς
μέσα σ' δλας μου τετὲς ἔγνοιες
τὰ μαθήματα μοι βγάνεις
καὶ μὲ κάνεις καὶ ξεχάνω
δλα ἐκεζά πόλω νὰ κάνω.
— Βασιλείης.

ἌΒΟΥΣ ΑΓΡΙΓΑΜΑΤΟΣ Δ'.

β — γε — β.

“Ελασσαν αὐτὸν εἰ κκ. Κ. Α. Μαρτούνης (Ζάχενθος), Δ. Σ. Σου-
άκης (Αθήνας).”

ΔΙΝΙΓΜΑ ΣΤ'.

Βίρια μία αἰτιατική
τρισόλιθος πληθυντική
δηλ. ἄπειρον δεικνύω
καὶ καλλίπτω καὶ λογύω.
Καταλλήλως δ' ὀρισθεῖσα
ἡ καὶ δίχα τορηθεῖσα
δύο μέρη ἐκδηλώνω
ἐν ἀνήκον τῷ ἀνθρώπῳ
καὶ ἔτερον τῷ ζώῳ μέγε.
Δύον τὸ ένα μένω
καὶ διάκρισιν ἀμφαίνω
ὑπὸ πάντων ἀξιομένην
διλικόν τὸ ἔτερόν μου
καὶ οὐδὲν κοινωνέρον μου
εἰς τῶν ζώων τὴν ἀγέλην.
(Ἴνα τώρα μὲ ἐνυπήσης
καὶ ἀκέπτως σὺ μὲ λόσης
ἔμβλεφον τί σὲ καλύπτει
καὶ τὸ δύσκολόν μου νῆμα
ἔψου κ' ἔτου βῆμα, βῆμα
καὶ θὲ μάθης τί ἐγκρύπτει.
Ἐχεις δημοσιότης
καὶ εἰς τὸ μέσον μὲ ἀφήσης,
τότε σοι δωρῶ τὸ πρώτου
καὶ εἰς τὰ ζῶα καρίς καπον
σ' ἀπεστέλλω νὰ συζήσης.
Ἄν δὲ πάλιν μὲ ἐνυπήσης
λέσις ἀθλον σου τὸ ἄλλον
τὸ ἀρχοντικόν διν μεγάλον
καὶ ἔργον μεθ' ἡμῶν νὰ ζήσῃς).

Κ. Γ. ΣΑΓΑΝΟΠΟΥΔΟΣ.

ΓΡΙΦΟΣ 6.

γ

Η Τ

Γ. Ν. ΜΑΤΡΗΣ.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ο Ἀξιότερος κ. Α. Κ. Σιγαλός ἐκδίδει δύον εἶκον μετάφρα-
σιν ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ, ἢν ἐν ὥρᾳ σχολῆς ἐκεπόνησε, ἐπιγραφούμενην
«Ο ΚΩΔΩΝ ΤΟΥ ΠΑΡΕΚΚΛΗΣΙΟΥ». Τιμὴ τοῦ βιβλίου, εἰς 7 τυ-
πογραφικῶν φύλλων ἀποτελεσθομένου, ὠρίση ηρ. 1 1/2.

— Όμηρος Όδύσσεια, μετά σημειώσεων ἐρμηνευτικῶν, ἐν
Αθήναις, ὑπὸ Β. Γ. Βιθούλη, τελειοφοίτου τῆς φιλολογίας.
— Τεύχος πρώτων περιέχον τὴν Α καὶ Β 'Ραφφίδεν·

— Όμηρος Όδύσσεια, Ἐμπετρός μετάφρασις Ἰακώδου Πο-
λολού—Τεύχος δεύτερον περιέχον τὰς 'Ραφφίδας Η—Μ.

— Ἐδημοσιεύθη καταστατικὸν κανονιζόν τὴν σύστασιν. Ε-
ταστρίας τὸ Ο λα ο σ δέρευσόης ἐν Αθήναις ὑπὸ τὴν ἐπω-
νυμίαν «Ἐνωσις» σκοπού της τὴν οικονομικὴν ἀπάτοις τῶν
μελῶν της καὶ τὴν φιλανθρωπικὴν μεταξὺ αὐτῶν ἐπικορίαν.